

og det er Noget, der er kommet tilorde i det andet Thing — at der er en vis almindelig Fornemmelse af — og det er ogsaa kommet tilorde her, saavidt jeg huffer, i Anledning af den lille Salcerlov ifjor — at der er en Erang til, at der kan bydes Publikum en vis Garant for en ikke blot loyelig, men ogsaa loyal, human og billig Behandling fra Sagførernes Side. Endelig har det for mig spillet en ikke ringe Rolle, at denne Erkjendelse i den senere Tid har begyndt at gjøre sig gjældende idetmindste hos endel af selve Sagførerstanden. Der var ganske vist en Tid, og det var vel Tilfældet, da Loven af 1868 blev givet, hvor man vistnok kunde sige, at den allerstørste Del af Sagførerstanden var meget decideret imod enhver Kontrol, selv om den skulde udøves af deres Standsfæller. Men jeg tror, at i den Henseende er der idetmindste hos en stor Del af Sagførerne foregaaet et Omslag i Anskuelse. Jeg tror, at Sagførerstanden har en Følelse af, at dens egne Interesser kræve, at den kommer til at byde Publikum Garantier — naturligvis Garantier, som Sagførerstanden i sin Helhed kan være tjent med, og som ikke opoffre væsentlige Egenskaber hos Sagførerstanden —, og jeg kan ikke se rettere end, at naar man vil gjøre noget i den Henseende, er der ikke meget andet at gjøre end noget Saadant, som her er foregaaet. Jeg mener naturligvis ikke dermed, at det ikke i Detaillerne kan ordnes anderledes i mange Retninger, men principielt maa jeg fastholde mit Forslag. Jeg skal hermed standse, idet jeg naturligvis ligesom de foregaaende Talere betragter det som en afgjort Sag, at dette Lovforslag, som jo er af et temmelig betydeligt Omfang og er og maa være fuldt af Specialiteter, vil blive gjort til Gjenstand for Prøvelse i et Udvalg, men jeg holder mig forvisset om, at dette Udvalg; naar det vil tænke sig ind i de forskjellige Spørgsmaal, som opstaa, dog vistnok vil i de væsentligste Punkter finde, at det ikke godt kan være anderledes.

Krieger: Efter de Udtalelser, som vi nu have hørt fra den høitberede Justitsminister er der i og for sig ikke for mig Anledning til at gaa nærmere ind paa Sagens Enkeltheder. Naar jeg nu alligevel ikke ganske holder mig tilbage, skjøndt jeg rigtignok kun vil yttre nogle faa Bemærkninger af en almindeligere Karakter, er det, fordi jeg tilfældigvis er den eneste, som idag her kan tage Ordet, af dem, der for 12 Aar siden i Udvalget behandlede det Lovforslag, hvortil nærværende Lovforslag slutter sig. Dersom ikke vor daværende Ordfører nu sad paa Thingets Formandsplads, vilde det have været naturligt, om det var ham, der havde yttret sig ved denne Leilighed. Med Hensyn til det første Hovedspørgsmaal, nemlig om det er rigtigt, at Afgangen til Sagførernæring er fri og lovbunden, men ikke som tidligere stærkt begrænset og afhængig af Regje-

rings-Udnævnelse, vil jeg i Et og Alt henholde mig til, hvad jeg for 12 Aar siden gjorde gjældende. Jeg vil afvente, om man virkelig for Alvor nu skulde ville bringe et Forslag frem, som gik ud paa at føre den Tilstand tilbage, der dengang blev forladt. Det vilde efter min Mening ikke blot være et reaktionært Forslag — ikke enhver Reaktion er forkastelig — men en slet Reaktion; jeg skal imidlertid, som sagt, ikke nærmere gaa ind derpaa, førend jeg ser, at et saadant Forslag virkelig vil komme til at foreligge til Drøftelse og Afstemning her i Thinget. Derimod vil jeg sige et Par Ord, som jeg har særlig Opfordring til at fremføre med Hensyn til det andet Hovedspørgsmaal i nærværende Lovforslag, nemlig det Tilæg, som her fremkommer til den Ordning, som blev truffen i 1868, hvorved der fra Regjeringen i Side forsøges en Ordning af en Sagførernes kontrolerende Myndighed. Jeg anser mig ikke for berettiget til at udtale mig nærmere om, hvorledes Sagens Stilling iøvrigt i sin Tid var i Udvalget; men jeg anser mig for berettiget til at udtale, hvad der paa dette Punkt var min Mening, og den er endnu uforandret. Efter min Mening var det en Feil, at der ikke dengang samtidig med den forandrede Ordning af Afgangen til Sagførervirksomhed blev gjort Forsøg paa at ordne en nærmere Kontrol, i hvilken Henseende man vel kunde tænke sig forskjellige Ordninger; men det lykkedes ikke at vinde almindelig Tilslutning i Udvalget for denne Anskuelse. Det kom derfor ei heller frem til anden Behandling, idet det var en given Sag, at det under den daværende Stemning ikke kunde trænge igjennem ved Afstemningen i Thinget. Det er vistnok de færreste af de Herrer, der erindrer, at dette Udvalg blev sammenfat paa en Maade, der dengang overraskede Mange; det skete ved et Tilfælde; men hvis de ville efterse Navnene paa de Mand, som dannede Udvalget, ville de kunne forstaa, hvad jeg her siger, at, naar det vistnok paa Grund af den da imellem Sagførerne herskende Stemning ikke kunde lykkes os, som dengang ønskede, at man samtidig med den nye Ordning af Afgangen til Sagførervirksomhed skulde indføre en kontrolerende Myndighed, at vinde almindelig Tilslutning i Udvalget for denne Tanke, vilde det være fuldstændig haabløst at tænke paa at trænge igjennem med det i Thinget, og det saa meget mere, som man ikke kunde vente nogen Undersøttelse i den Retning fra den daværende Minister. Man kunde saa meget mindre tænke derpaa, som det var klart, at de Banfæligheder, der frembød sig med Hensyn til de Forslag, som maatte stilles angaaende Sagens Ordning i det Hele, ikke blot fremkom fra deres Side, som vilde have Loven forfattet, tildels netop, fordi Loven ikke fik et saadant Supplement, som nys antydet, men der mødte ogsaa en anden Modstand, som gik i en helt anden Retning end den, Afskillige i Diebliffet helde til. Ethvert